

Jørgensen: Jeg deler ganske de Ønsker, der fra forskellige Sider her i Salen ere fremsatte om at komme til noget højere Jernbanetakster, og jeg paaskønner i høj Grad den højtærede Trafikministers Bestræbelse for at komme til en bedre og rimeligere Ordning af dette Forhold, end der er for Tiden. Hvis derfor Spørgsmaalet havde foreligget saaledes, at der havde været Udsigt til at gennemføre den højtærede Trafikministers Forslag, vilde jeg ubetinget have stemt derfor. Men nu er Sagen jo den, at den 1ste April udløber Takstloven, og da staa vi over for det, som det ærede 2det Medlem for 10de Kred (Bojsen) kaldte det tomme Rum. Da jeg nu har samme Respekt for det tomme Rum som han, mener jeg, at det er forsigtigst at vedtage en Forlængelse af den gældende Lov. Altsaa vil jeg stemme for det foreliggende Lovforslag, idet jeg udtrykkelig vil reservere mig imod, at der deri skulde ligge nogen som helst Indrømmelse af, at jeg billiger disse ganske urimelige Jernbanetakster, vi have her til Lands.

Ordføreren (Hedemann): Jeg skal kun gøre den korte Bemærkning, at jeg fastholder mit Standpunkt og ikke kan se, at det ærede 10de kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) har Ret, naar han kalder det en uskyldig Vedtagelse, dersom vi vedtage Folketingets Forslag. Jeg ser nemlig saaledes paa Sagen, at, komme vi ind paa dette Skraaplan, varer det ikke et Aar men mange Aar, inden vi komme til en Overenskomst med Folketinget. Hvis derimod den højtærede Kommission kunde se sig i Stand til at komme frem hurtigt med et Arbejde, vilde vi være sikre paa, at dette vilde blive taget under Overvejelse næste Aar, og jeg kan ikke tro, at det, at der nu blev fastsat andre Takster, kunde genere i allermindste Maade. Jeg har allerede udtalt før, at Kommissionen staa fuldstændig frit, Rigsdagen staa fuldkommen frit, selv om den højtærede Minister skulde være nødt til at bruge sin Ret, som han jo gør, hvis Loven ikke kommer ud i den Skikkelse, som vi ønske.

Ministeren for offentlige Arbejder (Juvul Rysensteen): Ja, jeg forstaar oprigtigt talt heller ikke det ærede 10de kongevalgte Medlem (H. N. Hansen). Jeg forstaar aldeles ikke, at det skulde være saa rent umuligt for Kommissionen at arbejde, naar Taksterne bleve forhøjede eller ændrede paa anden Maade. Jeg forstaar det

saa meget mindre, som det ærede kongevalgte Medlem jo i Kommissionen har ladet afstemme om Taksterne, selv er kommet til mig og har spurgt mig efter Afstemningen, om jeg nu forlangte en skriftlig Meddelelse fra Kommissionen, eller om jeg vilde nøjes med det ærede Medlems Meddelelse. Det ærede Medlem vil huske, at der var et Vidne til Stede ved denne Samtale, og dette Vidne vil sikkert bekræfte, at jeg sagde: Nej, naar det ærede Medlem kommer og siger til mig, at der ikke kan komme mere ud af det i Kommissionen, saa vil jeg ikke presse ham yderligere, men blot opfordre ham til at gøre de stærkest mulige Skridt til at komme videre i denne Sag. Det sidste har det ærede Medlem ikke fulgt; thi man er ikke kommen videre i denne Sag. — Det er meget let at paaberaabe sig, hvorledes Valgkampen vil komme til at staa lige over for det Spørgsmaal. Det er uhyre let lige over for Medlemmer, som ikke behøve at tage Hensyn til deres Vælgere, men det er en farlig Fremgangsmaade at bringe en Sag, der i Øjeblikket staa mellem Folketing og Landsting, ind i det Spor. Den Sag er jo ikke endt med, hvorledes dette Ting stemmer i Dag. Hvis det følger det meget ærede Flertal — som jeg takker for den Tilslutning, det har givet Regeringen —, saa vil Forslaget komme i Folketinget til eneste Behandling, og bliver det atter der forandret, vil der forhaabentlig blive foreslaaet nedsat et Fællesudvalg. Derefter vil saa først den endelige Afgørelse komme til at ligge. Fordi 52 Mennesker have stemt for et Lovforslag og kun 7 have stemt mod det, er det jo dog godt muligt, at der kan komme noget ud af det, det er sket før, at Folketinget med stor Majoritet har vedtaget noget, som det af Hensyn til Landstinget og Regeringen har været tvunget til at gaa fra ved senere Afstemninger. Og hvis det er saa forfærdelig farligt, at den Ordning, som har eksisteret til 1896, kommer til Stede igen, saa vil det være en saa meget større Opfordring til det høje Folketing til at komme dette Ting og Regeringen i Møde i saa Henseende. Jeg opgiver aldeles ikke Haabet om, hvis Landstinget indtager den Stilling, som Flertallet foreslaar, at vi dog skulle komme til et samstemmende Resultat mellem Regeringen og begge Ting, thi det fordres der, for at noget skal blive til Lov, det maa det ærede Medlem vel vide.

Den ærede Ordfører for Flertallet (Hedemann) spurgte mig, om jeg af Hensyn til Kommissionen vilde kunne vente, til